

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 30ής Σεπτεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση T-182/98,

UPS Europe SA, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους Tom R. Ottervanger, δικηγόρο Ρότερνταμ, και Dirk Arts, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο των δικηγόρων Loeff, Claeys και Verbeke, 5, rue Charles Martel,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον James Flett, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως του εγγράφου της Επιτροπής της 2ας Οκτωβρίου 1998 (διακριτικό D/54021),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, V. Tiili, P. Lindh και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της προσφυγής

- 1 Η προσφεύγουσα είναι μία από τις εταιρίες του ομίλου «United Parcel Service» (στο εξής: UPS) που ασκεί δραστηριότητα διανομής δεμάτων ανά τον κόσμο. Έχει γραφεία σε όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, μεταξύ άλλων, στη Γερμανία.
- 2 Με επιστολή της 7ης Ιουλίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή και της ζήτησε να κινήσει διαδικασία προκειμένου να διαπιστώσει, μεταξύ άλλων, ότι η καταχρηστική συμπεριφορά του Deutsche Bundespost, ήδη Deutsche

Post AG (γερμανικά ταχυδρομεία, στο εξής: Deutsche Post), στην αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών και οι ποικίλες επιδοτήσεις της υπηρεσίας αυτής αντιβαίνουν στα άρθρα 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ), 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 86 ΕΚ), 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 87 ΕΚ) και 93 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 88 ΕΚ).

- 3 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε καμία απάντηση σχετικά με το θέμα της κρατικής ενισχύσεως που έθιξε με την καταγγελία της, ζήτησε, με επιστολή της 11ης Μαΐου 1995, από την Επιτροπή να της απαντήσει πριν από τις 20 Μαΐου 1995.
- 4 Η Επιτροπή απάντησε με επιστολή της 18ης Μαΐου 1995, ζητώντας από την προσφεύγουσα να προσκομίσει αποδείξεις για να στηρίξει τους ισχυρισμούς της σχετικά με τη χορήγηση κρατικής ενισχύσεως.
- 5 Με επιστολή της 27ης Ιουλίου 1995, η προσφεύγουσα έδωσε τις διευκρινίσεις που της ζητήθηκαν και κάλεσε πάλι την Επιτροπή να κάνει χρήση των εξουσιών έρευνας που έχει δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.
- 6 Στις 2 Αυγούστου 1995 η Επιτροπή απάντησε ότι έπρεπε να εξετάσει τα αποτελέσματα της έρευνας που διεξήγαγε η διεύθυνση Β «task-force “έλεγχος των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων”» της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού (ΓΔ IV) πριν είναι σε θέση να εξετάσει το ενδεχόμενο να ζητήσει από τις γερμανικές αρχές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με την ενδεχόμενη κρατική ενίσχυση.
- 7 Με επιστολή της 16ης Νοεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε να πληροφορηθεί τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής. Υπογράμμισε και πάλι ότι θεωρεί ότι πρόκειται

για περίπτωση κρατικής ενισχύσεως και ότι η Επιτροπή, που είναι σε θέση καλύτερα από την ίδια να συλλέξει πρόσθετες πληροφορίες, οφείλει να κάνει χρήση των εξοισών της έρευνας προς εξέταση της υποθέσεως.

- 8 Στις 19 Νοεμβρίου 1996 ο δικηγόρος της προσφεύγουσας απηύθυνε επιστολή οχλήσεως στην Επιτροπή αναφερόμενος ρητά στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 232 ΕΚ).
- 9 Στις 12 Δεκεμβρίου 1996 ο διευθυντής της διευθύνσεως Ζ «Κρατικές ενισχύσεις» της ΓΔ IV πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, «βάσει των πληροφοριών που η Επιτροπή συνέλεξε με τη διαδικασία εφαρμογής του προαναφερθέντος άρθρου 86, οι υπηρεσίες της έκριναν ότι η υπόθεση αυτή μάλλον παρουσιάζει μια πτυχή διαφορετική αυτής των κρατικών ενισχύσεων και κατά συνέπεια ζήτησαν πρόσφατα από τις γερμανικές αρχές να υποβάλουν παρατηρήσεις επί των επιχειρημάτων που ανέπτυξε με το από 27 Ιουλίου 1995 έγγραφο».
- 10 Κατόπιν της προαναφερθείσας επιστολής οχλήσεως, ο Temple Lang, διευθυντής στη ΓΔ IV, απέστειλε στις 24 Ιανουαρίου 1997 προς το Deutsche Post «ανακοίνωση» σχετικά με το τμήμα της καταγγελίας που στηρίζεται στο άρθρο 86 της Συνθήκης. Όσον αφορά το τμήμα της καταγγελίας που στηρίζεται στο άρθρο 92 της Συνθήκης, δήλωσε ότι η Επιτροπή ερευνά επί του παρόντος τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας και επιφυλάσσεται του δικαιώματος να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο αυτό.
- 11 Με επιστολή της 25ης Αυγούστου 1997, ο Temple Lang γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι η Επιτροπή ανέστειλε την έρευνά της κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης και θα τη συνέχιζε βάσει του άρθρου 92 της Συνθήκης.

- 12 Στις 22 Οκτωβρίου 1997 η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή — αναφερόμενη ρητώς στο άρθρο 175 της Συνθήκης — να λάβει θέση επί της καταγγελίας που υπέβαλε στις 7 Ιουλίου 1994.
- 13 Στις 19 Δεκεμβρίου 1997 ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ IV απηύθυνε στην προσφεύγουσα επιστολή, αναφερόμενος στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Στην επιστολή αυτή ανέφερε:

«Όπως προελέχθη, η Επιτροπή φρονεί συνελπώς ότι, επί του παρόντος, η εξέταση της καταγγελίας σας ενδείκνυται μόνον κατά το μέτρο που κάνει λόγο για παράβαση των διατάξεων περί κρατικών ενισχύσεων. Η Επιτροπή θα κινησει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης (...) στις αρχές του επομένου έτους (...). Ενόψει των ανωτέρω, οι υπηρεσίες της Επιτροπής κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει λόγος να γίνει δεκτό το αίτημά σας, κατά το μέτρο που αφορά το άρθρο 86 της Συνθήκης (...).»

- 14 Με έγγραφο της 2ας Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην Επιτροπή και της ζήτησε να την ενημερώνει για την πρόοδο της έρευνάς της σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, όχι μόνον όσον αφορά τις ποικίλες επιδοτήσεις που λαμβάνουν το Deutsche Post, αλλά και για τις άλλες μορφές κρατικών ενισχύσεων που μνημονεύει στην καταγγελία της και στις μεταγενέστερες επιστολές της.
- 15 Με επιστολή της 10ης Αυγούστου 1998, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να λάβει θέση εντός δύο μηνών από της παραλαβής επί της καταγγελίας που υπέβαλε βάσει του άρθρου 92 της Συνθήκης κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Η προσφεύγουσα ανέφερε ότι, αν η Επιτροπή παραλείψει να λάβει θέση, θα ασκήσει προσφυγή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 16 Στις 2 Οκτωβρίου 1998 ο αναπληρωτής γενικός διευθυντής της ΓΔ IV απάντησε στην προσφεύγουσα:

«Με την επιστολή σας ζητείτε από την Επιτροπή [να σας ενημερώσει] για τη θέση της σχετικά με την καταγγελία περί ενδεχομένων στοιχείων κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 92. Επιπλέον, γνωστοποιείτε στην Επιτροπή την πρόθεσή σας να ασκήσετε προσφυγή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης στην περίπτωση που αυτή δεν λάβει θέση εντός δύο μηνών.

Η Επιτροπή αποφάσισε να εξετάσει, με βάση το άρθρο 86, τη θέση και τη συμπεριφορά της Deutsche Post AG σχετικά με τις οποίες ισχυρίζεστε με την καταγγελία σας ότι συνιστούν παράβαση διαφόρων κανόνων περί ανταγωνισμού της Συνθήκης ΕΚ και να μην κινήσει — τουλάχιστον προς το παρόν — τη διαδικασία του άρθρου 93. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή αποκλείει το ενδεχόμενο να εμφανίσει η υπόθεση αυτή πτυχές κρατικής ενίσχυσης. Για τον λόγο αυτό επικυλλάσσεται του δικαιώματος να διενεργήσει στο μέλλον εξέταση βάσει του άρθρου 92 της Συνθήκης αν υποτεθεί ότι το μέτρο αυτό παρίσταται ενδεδειγμένο.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Νοεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχει η από 2 Οκτωβρίου 1998 επιστολή·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

— να διατάξει οποιοδήποτε κατά την κρίση του αναγκαίο μέτρο.

18 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

19 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, που κατέθεσε στις 18 Φεβρουαρίου 1999, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή

— επικουρικώς, να επιφυλάξει την κρίση του μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της ουσίας

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαρτίου 1999, η Επιτροπή υπέβαλε επίσης, βάσει του άρθρου 14 του Κανονισμού Διαδικασίας, παρεμπίπτουσα αίτηση με την οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να διατάξει αποδείξεις κατά το άρθρο 65, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, καλώντας την προσφεύγουσα και τον δικηγόρο της να προσκομίσουν στο Πρωτοδικείο:

— το πρωτότυπο και όλα τα αντίγραφα του συνημμένου 1 των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ενστάσεως απαραδέκτου, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Φεβρουαρίου 1999, που έχουν στην κατοχή τους ή που κάποιος τρίτος έχει στην κατοχή του για λογαριασμό τους. Τα έγγραφα αυτά θα πρέπει να τεθούν στη φύλαξη του Πρωτοδικείου (και όχι στη δικογραφία).

— πλήρη στοιχεία ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες το έγγραφο αυτό περιήλθε στην κατοχή τους, μεταξύ άλλων δε και το όνομα του προσώπου που το παρέδωσε, το όνομα του προσώπου που το παρέλαβε καθώς και την ημερομηνία, τον τόπο και τον τρόπο κατά τον οποίο τους διαβιβάστηκε αυτό.

— πλήρη στοιχεία σχετικά με τους τρίτους στους οποίους επέδειξαν ή εγγείρισαν αντίγραφα ή αποσπάσματα του εγγράφου αυτού ή ορισμένων τμημάτων του.

— να διατάξει να αποσυρθεί το έγγραφο από τη δικογραφία.

- να διατάξει τη νέα διεξαγωγή της διαδικασίας, ώστε η Επιτροπή να έχει τη δυνατότητα να καταθέσει γραπτά σχόλια επί των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας·

- εν πάση περιπτώσει να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα έξοδα που θα προκαλέσει η παρούσα αίτηση.

21 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της παρεμπόδιτουσας αιτήσεως στις 30 Μαρτίου 1999.

Επί του παραδέκτου

22 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, η διαδικασία επί της ένστασης απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι διαθέτει επαρκή στοιχεία από τη δικογραφία και ότι, κατά συνέπεια, πρέπει να αποφανθεί επί της αιτήσεως χωρίς προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Με την ένσταση απαραδέκτου η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 1998 δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής καθόσον δεν εμφανίζει τον χαρακτήρα αποφάσεως. Υπέρ του επιχειρήματος αυτού επικαλείται διάφορα στοιχεία.

- 24 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμα και αν ήταν βάσιμη η αιτίαση ότι δεν ενήργησε «εντός ευλόγου χρόνου», και πάλι η προσφεύγουσα δεν θα ενομιμοποιείτο να προσβάλει το έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 1998. Η προσφεύγουσα όφειλε να προσβάλει είτε την απόφαση της Επιτροπής που απευθύνεται στο κράτος μέλος (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ης Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 45) είτε, αν δεν υπάρχει τέτοια απόφαση, την παράλειψη της Επιτροπής βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσβάλει ένα έγγραφο της Επιτροπής που την ενημερώνει για την απόφασή της, δεν μπορεί, κατά μείζονα λόγο, να προσβάλει το έγγραφο που την πληροφορεί ότι δεν ελήφθη καμία απόφαση.
- 25 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, δεν είναι νοητό κάποια απόφαση να έχει ως αποδέκτη τον καταγγέλλοντα. Σ' αυτόν τον τομέα η Επιτροπή δεν μπορεί να λάβει έναντι του κράτους μέλους παρά μόνο μία από τις ακόλουθες τρεις αποφάσεις: ότι το επίμαχο κρατικό μέτρο δεν αποτελεί «ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης· ότι το μέτρο αυτό, μολονότι αποτελεί ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, συμβιβάζεται με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 92, παράγραφοι 2 ή 3· ότι πρέπει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι δεν έλαβε καμία από τις τρεις αυτές αποφάσεις, η προκαταρκτική φάση παραμένει ανοικτή και το μόνο μέσο που έχει στη διάθεσή της η προσφεύγουσα είναι συνελώς η προσφυγή του άρθρου 175 της Συνθήκης (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-95/96, Gestevision Telecinco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3407, σκέψη 55).
- 26 Κατά την Επιτροπή, ο καθαρά πληροφοριακός χαρακτήρας του προσβαλλομένου εγγράφου προκύπτει από την πρώτη φράση και ειδικότερα από την έκφραση «τουλάχιστον προς το παρόν» καθώς και από την επισήμανση ότι δεν αποκλείει «το ενδεχόμενο να συνδέονται με την υπόθεση ζητήματα κρατικών ενισχύσεων». Με το επίδικο έγγραφο απλώς διαβίβασε στην προσφεύγουσα πληροφορίες ως προς την πρόοδο της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, το έγγραφο αυτό στερείται εννόμων συνεπειών. Η Επιτροπή προσθέτει ότι δεν προσδιορίζει τη θέση της με το προσβαλλόμενο έγγραφο. «Δέχεται ότι η πρώτη φράση της δεύτερης παραγράφου του εγγράφου της 2ας Οκτωβρίου 1998 θα μπορούσε ενδεχομένως να ερμηνευθεί ως ένδειξη ότι υπάρχει απόφαση της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ». Ωστόσο, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τη συνήθη διαδικασία, όφειλε να της ζητήσει αντίγραφο της αποφάσεως.

- 27 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί να συνιστά απόφαση, διότι το υπογράφει ένας υπάλληλος για λογαριασμό άλλου, ενώ ουδείς εξ αυτών έχει εξουσιοδότηση, σύμφωνα με τον εσωτερικό κανονισμό, που θα του επέτρεπε να εκδίδει αποφάσεις στο όνομα του σώματος των μελών της προκειμένου να τερματίσει την προκαταρκτική φάση. Το προσβαλλόμενο έγγραφο μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως ανυπόστατη πράξη δεδομένου ότι «το ακριβές και βέβαιο περιεχόμενο» του φερομένου μέτρου δεν μπορεί να εκτιμηθεί.
- 28 Τέλος, κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον από την ακύρωση του εγγράφου της 2ας Οκτωβρίου 1998, διότι πρόκειται για έγγραφο καθαρά πληροφοριακό.
- 29 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι το έγγραφο είναι σαφώς διατυπωμένο. Αναφέρει ότι η προκαταρκτική φάση της έρευνας διακόπηκε και η Επιτροπή αποφάσισε να μην κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, παρά τις σοβαρές δυσχέρειες που αντιμετωπίζει προκειμένου να εκτιμήσει αν η επίδικη ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά. Ένα τέτοιο έγγραφο έχει συνεπώς χαρακτήρα πληροφοριακό και αποφασιστικό συγχρόνως, καθότι ενημερώνει τον αποδέκτη για την πρόοδο της προκαταρκτικής εξέτασης και τον πληροφορεί για τη λήξη ή, τουλάχιστον, για την αναστολή της έρευνας.
- 30 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, για τον λόγο αυτό, είναι αναμφίβολο ότι η Επιτροπή προσδιόρισε σαφώς και απεριφράστως τη θέση της όσον αφορά την καταγγελία σχετικά με το άρθρο 92 της Συνθήκης. Το γεγονός ότι η Επιτροπή μπορεί να επαναλάβει τις έρευνές της στο μέλλον, «αν αυτό παρίσταται σκόπιμο», δεν σημαίνει ότι άφησε τη θέση της αόριστη. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή αποφάσισε ότι δεν υπήρχε λόγος να συνεχίσει τις έρευνές της.
- 31 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή μπορεί να προσδιορίσει τη θέση της σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, χωρίς να εκδώσει την πράξη που θα

επιθυμούσε ή θα θεωρούσε αναγκαία ο ενδιαφερόμενος (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1971, 8/71, Deutscher Kompronistenverband κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 893, σκέψη 2) ή ακόμη και με πράξη που δεν παράγει έννομα αποτελέσματα. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν παρέλειψε να ενεργήσει, προσφυγή δε βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης θα κρινόταν απαράδεκτη.

- 32 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης οσάκις αντιμετωπίζει σοβαρές δυσχέρειες προκειμένου να κρίνει αν μια ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 29). Εν προκειμένω, είναι σαφές ότι η Επιτροπή υποχρεούται να κινήσει αυτή τη διαδικασία. Πράγματι, με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι τα μέτρα που λαμβάνονται υπέρ του Deutsche Post δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά ή ότι αντιμετωπίζει σοβαρές δυσχέρειες προκειμένου να κρίνει αν συμβιβάζονται.
- 33 Λαμβανομένης υπόψη της υποχρέωσης της Επιτροπής να κινήσει αυτή τη διαδικασία, η απόφασή της να αναβάλει, «τουλάχιστον προς το παρόν», την προκαταρκτική εξέταση των ενισχύσεων συνιστά προδήλως απόφαση κατά την έννοια του τετάρτου εδαφίου του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230 ΕΚ). Μια τέτοια απόφαση παράγει έννομες συνέπειες.
- 34 Πρώτον, η προσφεύγουσα, ως ενδιαφερομένη, θα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει τα διαδικαστικά της δικαιώματα αν η Επιτροπή είχε αποφασίσει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, εφ' όσον χρόνο η Επιτροπή δεν αποφασίζει νομοτύπως να κινήσει τη διαδικασία αυτή, το οικείο κράτος μέλος θα έχει τη δυνατότητα να εφαρμόσει τα επίδικα μέτρα ενισχύσεως. Τρίτον, ακόμη και μια πράξη με την οποία αναστέλλεται η ενέργεια της Επιτροπής μπορεί να επηρεάσει τη νομική κατάσταση του καταγγέλλοντος (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2417, σκέψεις 51 και 52). Κατά συνέπεια, μια

τέτοια απόφαση δεν πρέπει να θεωρείται μόνον ως προκαταρκτική απόφαση. Πράγματι, μια μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης δεν θα εξουδετέρωνε τις αρνητικές συνέπειες που έχει η προσβαλλόμενη απόφαση επί της θέσεως της καταγγέλλουσας, διότι η παράνομη καθυστέρηση με την οποία θα κινηθεί τελικά η διαδικασία και η συνακόλουθη ζημία για την προσφεύγουσα δεν παύουν να υπάρχουν.

- 35 Όσον αφορά το επιχείρημα του ασαφούς και αβεβαίου περιεχομένου του προσβαλλομένου εγγράφου, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί τη δική της παράλειψη τηρήσεως του κοινοτικού δικαίου.
- 36 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία της Επιτροπής ότι στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων δεν είναι νοητό να έχει μια απόφαση ως αποδέκτη τον καταγγέλλοντα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Για να κριθεί το βάσιμο της ενστάσεως απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή υπενθυμίζεται ότι οι αποφάσεις που εκδίδει η Επιτροπή στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων έχουν ως αποδέκτες τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη. Τούτο ισχύει ωσαύτως οσάκις οι αποφάσεις αυτές αφορούν κρατικά μέτρα που αποτελούν αντικείμενο καταγγελιών ως κρατικές ενισχύσεις που αντιβαίνουν στη Συνθήκη, και από τις αποφάσεις αυτές συνάγεται ότι η Επιτροπή αρνείται να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, διότι φρονεί είτε ότι τα καταγγελλόμενα μέτρα δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, είτε ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά. Αν η Επιτροπή εκδώσει τέτοιες αποφάσεις και ενημερώσει, σύμφωνα με το καθήκον χρηστής διοικήσεως που υπέχει, τους καταγγέλλοντες για την απόφασή της, αντικείμενο της ενδεχόμενης προσφυγής ακυρώσεως εκ μέρους του καταγγέλλοντος πρέπει να είναι η απόφαση που απευθύνεται στο κράτος μέλος και όχι το απευθυνόμενο στον καταγγέλλοντα έγγραφο που τον πληροφορεί για την απόφαση (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, σκέψη 45).

- 38 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμα και αν μια απόφαση που τερματίζει τον έλεγχο του συμβατού ενός μέτρου ενισχύσεως προς τη Συνθήκη έχει πάντοτε ως αποδέκτη το οικείο κράτος μέλος, μια απευθυνόμενη στον καταγγέλλοντα ανακοίνωση μπορεί να αντικατοπτρίζει το περιεχόμενο μιας τέτοιας αποφάσεως, έστω και αν αυτή δεν διαβιβάστηκε στο οικείο κράτος μέλος (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, T-178/94, ATM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2529, σκέψεις 20, 52 και 54).
- 39 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, πράξη ή απόφαση δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, συνιστούν μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάστασή του (βλ. π.χ., διάταξη του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1991, C-66/91 και C-66/91 R, Emerald Meats κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1143, σκέψη 26, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουλίου 1998, T-274/97, Ca'Pasta κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2925, σκέψη 24).
- 40 Επιπλέον, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις η κατάρτιση των οποίων πραγματοποιείται σε πλείονα στάδια, ιδίως με την ολοκλήρωση μιας εσωτερικής διαδικασίας, δεκτικές προσφυγής πράξεις αποτελούν καταρχήν μόνον τα μέτρα που καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, αποκλεισμένων των ενδιάμεσων μέτρων, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (προαναφερθείσα διάταξη Ca'Pasta κατά Επιτροπής, σκέψη 25).
- 41 Ειδικότερα, για να κριθεί αν η προσφυγή είναι παραδεκτή, πρέπει να εξεταστεί αν από το προσβαλλόμενο έγγραφο προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να τερματίσει τον έλεγχο του συμβατού προς τη Συνθήκη των κρατικών μέτρων που κατήγγειλε η προσφεύγουσα και αν έλαβε, δηλαδή, απόφαση η οποία, στην πραγματικότητα, απευθύνεται στο οικείο κράτος μέλος και επηρεάζει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της κατάσταση.

42. Εν προκειμένω πρέπει να παρατηρηθεί ότι με το επίδικο έγγραφο η Επιτροπή εκφράζει σαφώς, αφενός, την πρόθεσή της να μην κινήσει προς το παρόν τη διαδικασία έρευνας των εν λόγω ενισχύσεων στο πλαίσιο του άρθρου 93 της Συνθήκης και, αφετέρου, ότι δεν αποκλείει «τη δυνατότητα να συνδέονται με την υπόθεση ζητήματα κρατικών ενισχύσεων». Επομένως, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί να αναλυθεί ως περιέχον απόφαση της Επιτροπής να τεματίσει τον έλεγχο του συμβιβαστού με τη Συνθήκη των κρατικών ενισχύσεων που κατήγγειλε η προσφεύγουσα.
43. Επιπλέον, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν περιέχει κανένα χαρακτηρισμό των περιστατικών που επικαλείται η προσφεύγουσα με την καταγγελία της, σε σχέση με το άρθρο 92 της Συνθήκης. Πράγματι, με το εν λόγω έγγραφο η Επιτροπή δεν λαμβάνει αιτιολογημένη και οριστική θέση επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας όσον αφορά τα άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης. Προκύπτει επομένως από το περιεχόμενο του εγγράφου ότι αυτό απλώς πληροφορεί την προσφεύγουσα ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν μελετούν προς το παρόν την ανάληψη δράσεως. Κατά συνέπεια, το προσβαλλόμενο έγγραφο στερείται εννόμων αποτελεσμάτων.
44. Επομένως, εν προκειμένω, δεν υπάρχει απόφαση με αποδέκτη το οικείο κράτος μέλος. Έτσι, όπως ορθά παρατήρησε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσβάλει ένα έγγραφο με το οποίο η Επιτροπή την πληροφόρησε για την απόφασή της στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, κατά μείζονα δε λόγο δεν μπορεί να προσβάλει το έγγραφο που την πληροφορεί ότι προς το παρόν δεν έχει ληφθεί καμία απόφαση.
45. Το συμπέρασμα αυτό δεν εξουδετερώνεται από την επιχειρηματολογία που στήριξε η προσφεύγουσα σε φερόμενη παράβαση της υποχρέωσης ενεργείας. Πράγματι, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η αδράνεια της Επιτροπής της στερεί τα διαδικαστικά της δικαιώματα, παρά το ότι έχει τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
46. Πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να διακινδυνεύει μια κατάσταση αδράνειας (προαναφερθείσα απόφαση *Gestevisión Telecinco* κατά

Επιτροπής, σκέψη 86). Η Επιτροπή οφείλει να λάβει έναντι του οικείου κράτους μέλους οριστική απόφαση που, σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοικήσεως, πρέπει να εκδοθεί εντός ευλόγου χρόνου (προαναφερθείσα απόφαση *Gestevisión Telecinco* κατά Επιτροπής, σκέψεις 73 έως 75). Αν η Επιτροπή παρέβαινε την υποχρέωση αυτή, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως. Αν η προσφυγή αυτή κρίνεται βάσιμη, η Επιτροπή θα όφειλε, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 233 ΕΚ), να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως.

47 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, όταν η Επιτροπή, χωρίς να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, διαπιστώνει, βάσει της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, ότι ένα κρατικό μέτρο δεν συνιστά ενίσχυση ή ότι το μέτρο αυτό, καίτοι συνιστά ενίσχυση, συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, οι ενδιαφερόμενοι, υπέρ των οποίων προβλέπονται οι διαδικαστικές εγγυήσεις της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού, έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την απόφαση αυτή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (προαναφερθείσα απόφαση *Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France*, σκέψη 47). Επιπλέον, στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής, ο καταγγέλλων μπορεί να επικαλεστεί οποιαδήποτε ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητας που εμφανίζουν οι προπαρασκευαστικές της τελικής αποφάσεως πράξεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, *IBM* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 12).

48 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το οικείο κράτος μέλος θα μπορούσε να προχωρήσει στη χορήγηση των επιδίδων ενισχύσεων, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άμεσο αποτέλεσμα της απαγορεύσεως εφαρμογής των μέτρων κατά την τελευταία φράση της παραγράφου 3 του άρθρου 93 της Συνθήκης ισχύει για κάθε ενίσχυση που εφαρμόζεται χωρίς να έχει γνωστοποιηθεί και, σε περίπτωση γνωστοποίησεως, ισχύει κατά τη διάρκεια της προκαταρκτικής φάσεως· περαιτέρω δε, αν η Επιτροπή κινήσει τη διαδικασία της κατ' αντιδικία εξετάσεως, μέχρι τη λήψη της τελικής αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-354/90, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, Συλλογή 1991, σ. I-5505, σκέψη 11, στο εξής: απόφαση *FNCE*). Επιπλέον, η τελική απόφαση της Επιτροπής δεν έχει ως συνέπεια την εκ των υστέρων νομιμοποίηση των πράξεων εφαρμογής που ήταν ανίσχυρες λόγω του ότι εκδόθηκαν

κατά παράβαση της απαγορεύσεως του άρθρου αυτού (απόφαση FNCE, σκέψη 16). Τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν επίσης — και δη ανεξαρτήτως της τελικής εκτιμήσεως που θα διατυπώσει η Επιτροπή ως προς το αν η ενίσχυση συμβιβάζεται ή όχι προς το άρθρο 92 της Συνθήκης — να φροντίζουν, αν το ζητούν οι ενδιαφερόμενοι, ώστε τα κράτη μέλη να τηρούν την απαγόρευση εφαρμογής των σχετικών μέτρων που προβλέπει το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης (απόφαση FNCE, σκέψη 12).

- 49 Τέλος και βάσει των προεκτεθέντων, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι ακόμη και η πράξη με την οποία αναστέλλεται η δράση της Επιτροπής είναι ικανή να επηρεάσει τη νομική κατάσταση του καταγγέλλοντος, είναι αλυσιτελές εν προκειμένω.
- 50 Από τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι, με το έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 1998, η Επιτροπή δεν καθορίζει οριστικά τη θέση της όσον αφορά το ζήτημα αν συμβιβάζονται με τη Συνθήκη οι ενισχύσεις που κατήγγειλε η προσφεύγουσα και ότι το έγγραφο αυτό δεν εμφανίζει τα χαρακτηριστικά πράξεως που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι των ατόμων. Επομένως, η ασκηθείσα βάσει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή.

Επί του παρεμπόπτοντος αιτήματος

- 51 Πρώτον, όσον αφορά το αίτημα της Επιτροπής να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα και ο δικηγόρος της να προσκομίσουν στο Πρωτοδικείο το πρωτότυπο και όλα τα αντίγραφα του συνημμένου 1 των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ενστάσεως παραδέκτου καθώς και πλήρη στοιχεία ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες το έγγραφο αυτό περιήλθε στην κατοχή τους και ως προς τους τρίτους στους οποίους επέδειξαν ή παρέδωσαν αντίγραφα ή αποσπάσματα, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι μπορεί να αποφασίσει τη διεξαγωγή αποδείξεων αν κρίνει ότι ορισμένα περιστατικά που αφορούν τη διαφορά δεν αποδεικνύονται επαρκώς. Δεδομένου ότι δεν

συμβαίνει αυτό εν προκειμένω, παρέλκει η διεξαγωγή των αποδείξεων που ζητεί η Επιτροπή (διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Νοεμβρίου 1996, T-53/96, Syndicat des producteurs de viande bovine κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1579, σκέψη 26). Εξάλλου, η προσφεύγουσα απάντησε ήδη αυτοβούλως στο ερώτημα σχετικά με τις συνθήκες υπό τις οποίες το εν λόγω έγγραφο περιήλθε στην κατοχή της.

- 52 Δεύτερον, όσον αφορά το αίτημα να αποσυρθεί από τη δικογραφία το έγγραφο που επισυνήψε η προσφεύγουσα στις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου ως συνημμένο 1, με την αιτιολογία ότι πρόκειται για εσωτερικό έγγραφο που περιήλθε παράνομα στην προσφεύγουσα, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα συμφώνησε να αποσυρθεί αυτό από τη δικογραφία, αρνούμενη ωστόσο ότι το απέκτησε παράνομα. Υπό τις συνθήκες αυτές, το εν λόγω έγγραφο πρέπει να αποσυρθεί από τη δικογραφία.
- 53 Τρίτον, όσον αφορά το αίτημα να διεξαχθεί εκ νέου η παρούσα διαδικασία, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι παρέλκει η εξέτασή του, λαμβανομένου υπόψη του απαραδέκτου της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 54 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο να καταβάλει στον αντίδικο τα έξοδα μιας διαδικασίας που προκλήθηκε από τη δική του συμπεριφορά (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1997, T-7/96, Perillo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1061, σκέψη 47).
- 55 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ηττήθηκε. Πρέπει ωστόσο να ληφθεί υπόψη η συμπεριφορά της καθής, η οποία απάντησε κατά τρόπο ασαφή στην επιστολή

οχλήσεως της προσφεύγουσας της 10ης Αυγούστου 1998. Πράγματι, η πρώτη φράση της δεύτερης παραγράφου του εγγράφου της 2ας Οκτωβρίου 1998 θα μπορούσε να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι υπήρχε μια απόφαση της Επιτροπής βάσει του άρθρου 93 της Συνθήκης, όπως εξάλλου και η ίδια αναγνώρισε στην παράγραφο 14 του υπομνήματός της επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

- 56 Διαπιστώνεται δηλαδή ότι η γένεση της διαφοράς ευνοήθηκε από τη συμπεριφορά της καθής. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στην προσφεύγουσα ότι εσφαλμένως προσέφυγε στο Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης.
- 57 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και το ένα τρίτο των εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) **Αποσύρει από τη δικογραφία της υποθέσεως Τ-182/98 το συνημμένο 1 των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ενστάσεως απαραδέκτου που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Φεβρουαρίου 1999.**

- 3) **Απορρίπτει την παρεμπίπτουσα αίτηση κατά τα λοιπά.**

- 4) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και το ένα τρίτο των εξόδων της προσφεύγουσας.**

- 5) **Η προσφεύγουσα φέρει τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων της.**

Λουξεμβούργο, 30 Σεπτεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. M. Moura Ramos